

ταν ο πιο εύκολος.
«Θέλω να λειτουργώ μ' έναν τρόπο που να είναι κοντά στην ουσία της τέχνης, να κάνω κάτι που να με αντπροσωπεύει. Το τελευταίο που μ' ενδιαφέρει είναι η εμπορικότητα. Αν έρθει θα είναι κάτι ευχάριστο, αλλά δεν είναι αυτός ο σκοπός...». Υποστηρίζει πως δεν κυνηγάει το χρήμα, ούτε το χρόνο...
«Δεν έχω λύσει το οικονομικό μου πρόβλημα, αλλά δεν σκοπεύω να

“Ξεπουληθώ” για να το κάνω... Δεν έχω κανένα άγχος. Έχω ζηήσει σε άλλους ρυθμούς, πολύ πιο χαλαρούς και έμαθα να είμαι ολιγαρκής. Θέλω να κάνω λίγα και καλά πράγματα και να μην ντρέπομαι για τις επιλογές μου...». Στην καινούργια δισκογραφική δουλειά του, την «Ωρα Ενάτη» που κυκλοφόρησε πρόσφατα και περιλαμβάνει εκκλησιαστικούς βυζαντινούς ύμνους της Μεγάλης Εβδομά-

δας, με αφηγητή το Νικήτα Τσακίρογλου, ο Πέτρος καταθέτει, όπως μας λέει, την ίδια την ψυχή του...
«Ήταν ένα παλιό μου όνειρο και μεράκι και είμαι ευτυχισμένος που το πραγματοποίησα. Τέτοιοι δίσκοι πιστεύω ότι αντέχουν όσο αντέχει και ο άνθρωπος... Αν τυχόν αφήσω κάτι σημαντικό στην ιστορία της μουσικής θα είναι αυτή η δουλειά και ελπίζω να μην παρεξηγηθεί κανένας δημιουργός...».

Ένα άλλο όνειρό του ήταν να εμφανιστεί στο Μέγαρο Μουσικής. Έγινε πραγματικότητα, τη Μεγάλη Τρίτη, στη συναυλία με τίτλο «Θρησκευτική Μουσική της Ανατολικής Εκκλησίας», στην οποία ερμήνευσε εκκλησιαστικούς ύμνους υπό τη διεύθυνση του δασκάλου του, Μανώλη Χατζημάρκου.

Επόμενες φιλοδοξίες του, με προοπτικές να υλοποιηθούν και αυτές, κάποια στιγμή, είναι να τραγουδήσει στο Ηρώδειο και να επιχειρήσει διεθνή καριέρα με βυζαντινούς ύμνους. Και μια κρυφή: να συνεργαστεί με το είδωλό του, τη Νάνα Μούσχουρη.

Για την ώρα, υπάρχει ένας δίσκος «στα σκαριά» με την υπογραφή του Ηλία Ανδριόπουλου και ένας, ακόμα, για τον οποίο δεν ανακοινώνει το όνομα του συνθέτη.

Υπάρχουν κάποιες συναυλίες, ομαδικές και ατομικές και βέβαια, υπάρχει, μπροστά του η στρατιωτική θητεία του -τον Ιούλιο ο Πέτρος θα ντυθεί φαντάρος.

Τα «δώρα» του Θεού

Τη φωνή του τη θεωρεί θείο δώρο, υποστηρίζοντας ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν το δικό τους δώρο από το Θεό...

«Άλλος έχει το “δώρο” της υγείας, άλλος της τύχης, άλλος της προσωπικής ευτυχίας...».

Έχει βαθιά πίστη στο Θεό και προσπαθεί, όσο μπορεί, να κάνει εφαρμογή στο λόγο του.

«Είναι κάτι που με γεμίζει δύναμη. Το μόνο που φοβάμαι, μερικές φορές, είναι η υλική μου φθορά, γιατί η ψυχή μου είναι σίγουρη, καθαρή και συνειδητά κατευθυνόμενη...».

Η ανάγκη του, πέρα από επιτυχία και προσωπική ευτυχία, είναι να προσφέρει αγάπη στους γύρω του. Δυνατός και ταυτόχρονα αδύναμος, ιδεολόγος και ονειροπόλος, ομολογεί ότι δεν ταιριάζει, απόλυτα, στην εποχή του...

«Οι αγαπημένες μου εποχές είναι το Βυζάντιο και η Αρχαία Ελλάδα. Ό,τι πιο “πλούσιο” έχουμε είναι από αυτές τις περιόδους. Πολύ θα ήθελα να ζω στην εποχή του Βυζαντίου και να ψέλνω ύμνους...». Τον ρωτά αν, κάποια στιγμή, σκέφτεται να επιστρέψει στο μέρος που γεννήθηκε.

«Όταν γεράσω... ίσως, όμως, ναι. Ήδη θα φτιάξω ένα home studio στη Δράμα. Φαντάσο, στον κάμπο που μεγάλωσα και έχω τις ωραιότερες αναμνήσεις να γράψω τους δίσκους μου. Δεν θα είναι υπέροχο...».

«Θα ήθελα να ζω την εποχή του Βυζαντίου...»

Διαφωνεί ότι ο κόσμος τον ταυτίζει με το τραγούδι «Λάθος εποχή». Θέλει να πιστεύει ότι το «στίγμα» το δικό του είναι η βυζαντινή μουσική, η μεγάλη, σταθερή και διαχρονική αγάπη του.

Η καινούργια δισκογραφική δουλειά του περιέχει εκκλησιαστικούς βυζαντινούς ύμνους και ο Πέτρος Γαϊτάνος έχει κάθε λόγο να την υποστηρίζει...

Γράφει η
ΕΥΗ ΦΙΑΜΕΓΚΟΥ

Πιστεύει σε κάποιες αξίες και αυτές υποστηρίζει. Στην ουσία της Τέχνης που υπηρετεί. Στο λόγο του Θεού και στη δύναμη της αγάπης. Νιώθει ικανοποίηση που βλέπει τα όνειρά του να γίνονται πραγματικότητα και ελπίζει, χωρίς να βιάζεται, για μια καλύτερη συνέχεια.

Ο Πέτρος Γαϊτάνος γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Κοκκινόγεια, ένα μικρό χωριό της Δράμας και σε πολύ τρυφερή ηλικία ένωσε να τον μαγεύει η βυζαντινή μουσική. «Θυμάμαι, ήμουν τριών χρόνων όταν άκουσα, για πρώτη φορά, βυζαντινή ψαλμωδία και ήταν μια πολύ

σημαντική στιγμή στην ψυχή μου. Από τότε, αναζητούσα αυτή τη μουσική...».

Οι αναζητήσεις τον έφεραν στην Αθήνα, όπου τέλειωσε, με άριστα, τις σπουδές του στο Ωδείο. Η τυχαία γνωριμία του με τον Σταμάτη Σπανουδάκη έφερε το «Δλημμα» και μια μεγάλη επιτυχία, το τραγούδι «Λάθος εποχή». Ακολούθησαν οι δίσκοι «Γυάλινος δρομέας» και «Σε πρώτο πρόσωπο» και μια συμμετοχή στο δίσκο «Σινεμά, ο δικός μας παράδεισος».

«Είμαι ολιγαρκής»

Ο δρόμος για την επιτυχία είχε ανοίξει για το νεαρό τραγουδιστή που, όμως, προτίμησε ν' ακολουθήσει το δικό του δρόμο, που δεν ή-